

## V

(Øvrige meddelelser)

## RETSLIGE PROCEDURER

## DOMSTOLEN

Domstolens dom (Store Afdeling) af 28. marts 2017 — The Queen, på vegne af: PJSC Rosneft Oil Company, tidligere Rosneft Oil Company OJSC mod Her Majesty's Treasury, Secretary of State for Business, Innovation and Skills og The Financial Conduct Authority, (anmodning om præjudiciel afgørelse fra High Court of Justice (England & Wales) og Queen's Bench Division (Divisional Court)) — Det Forenede Kongerige

(Sag C-72/15) <sup>(1)</sup>

(Præjudiciel forelæggelse — fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik (FUSP) — restriktive foranstaltninger truffet på baggrund af Ruslands handlinger, der destabiliserer situationen i Ukraine — bestemmelser i afgørelse 2014/512/FUSP og forordning (EU) nr. 833/2014 — gyldighed — Domstolens kompetence — partnerskabsaftale mellem EU og Rusland — begrundelsespligt — retssikkerhedsprincippet og princippet *nulla poena sine lege certa* — adgang til kapitalmarkedet — finansiel bistand — globale depotbeviser (Global Depositary Receipts) — oliesektoren — anmodning om fortolkning af begreberne »skifer« og »vand med en dybde på over 150 meter« — afvisning)

(2017/C 161/02)

Processprog: engelsk

**Den forelæggende ret**

High Court of Justice (England &amp; Wales) og Queen's Bench Division (Divisional Court)

**Parter i hovedsagen**

Sagsøger: The Queen, på vegne af: PJSC Rosneft Oil Company, tidligere Rosneft Oil Company OJSC

Sagsøgte: Her Majesty's Treasury, Secretary of State for Business, Innovation and Skills og The Financial Conduct Authority

**Konklusion**

- 1) Artikel 19 TEU, artikel 24 TEU, artikel 40 TEU, artikel 275 TEUF og artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder skal fortolkes således, at Den Europæiske Unions Domstol i henhold til artikel 267 TEUF har kompetence til at træffe præjudiciel afgørelse om gyldigheden af en retsakt, der er vedtaget på grundlag af bestemmelserne om den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik (FUSP), såsom Rådets afgørelse 2014/512/FUSP af 31. juli 2014 om restriktive foranstaltninger på baggrund af Ruslands handlinger, der destabiliserer situationen i Ukraine, som ændret ved Rådets afgørelse 2014/872/FUSP af 4. december 2014, forudsat at anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører enten kontrol af, at nævnte afgørelse overholder artikel 40 TEU, eller prøvelse af lovligheden af restriktive foranstaltninger over for fysiske eller juridiske personer.
- 2) Undersøgelsen af det andet spørgsmål har intet frembragt, som kan rejse tvivl om gyldigheden af artikel 1, stk. 2, litra b)-d), artikel 1, stk. 3, og artikel 7 i samt bilag III til afgørelse 2014/512, som ændret ved afgørelse 2014/872, eller artikel 3, artikel 3a, artikel 4, stk. 3 og 4, artikel 5, stk. 2, litra b)-d), artikel 5, stk. 3, og artikel 11 i samt bilag II og VI til Rådets forordning (EU) nr. 833/2014 af 31. juli 2014 om restriktive foranstaltninger på baggrund af Ruslands handlinger, der destabiliserer situationen i Ukraine, som ændret ved Rådets forordning (EU) nr. 1290/2014 af 4. december 2014.

Retssikkerhedsprincippet og princippet *nulla poena sine lege certa* skal fortolkes således, at de ikke er til hinder for, at en medlemsstat i overensstemmelse med artikel 8, stk. 1, i forordning nr. 833/2014, som ændret ved forordning nr. 1290/2014, indfører strafferetlige sanktioner, der skal finde anvendelse i tilfælde af overtrædelse af nævnte forordnings bestemmelser, inden rækkevidden af disse bestemmelser og dermed af de dertilhørende strafferetlige sanktioner er blevet præciseret af Domstolen.

- 3) Udtrykket »finansiel bistand« i artikel 4, stk. 3, litra b), i forordning nr. 833/2014, som ændret ved forordning nr. 1290/2014, skal fortolkes således, at det ikke omfatter en banks eller et finansielt instituts behandling af betalinger som sådan.

Artikel 5, stk. 2, i forordning nr. 833/2014, som ændret ved forordning nr. 1290/2014, skal fortolkes således, at den forbyder udstedelse af globale depotbeviser (Global Depositary Receipts) fra og med den 12. september 2014 i henhold til en deponeringsaftale med en af de enheder, der er anført i bilag VI til forordning nr. 833/2014, som ændret ved forordning nr. 1290/2014, herunder såfremt disse globale depotbeviser vedrører aktier udstedt af en af disse enheder inden den 12. september 2014.

(<sup>1</sup>) EUT C 155 af 11.5.2015.

**Domstolens dom (Første Afdeling) af 29. marts 2017 — Furkan Tekdemir, retligt repræsenteret ved Derya Tekdemir og Nedim Tekdemir mod Kreis Bergstraße (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Verwaltungsgericht Darmstadt — Tyskland)**

(Sag C-652/15) (<sup>1</sup>)

**(Præjudiciel forelæggelse — associeringsaftale mellem Den Europæiske Union og Tyrkiet — afgørelse nr. 1/80 — artikel 13 — standstill-klausul — opholdsret for familiemedlemmer til en tyrkisk arbejdstager, der har tilknytning til det lovlige arbejdsmarked i en medlemsstat — om der foreligger et tvingende alment hensyn, der kan begrunde nye begrænsninger — effektiv styring af migrationsstrømme — pligt for tredjelandstatsborgere under 16 år til at have en opholdstilladelse — forholdsmæssighed)**

(2017/C 161/03)

Processprog: tysk

**Den forelæggende ret**

Verwaltungsgericht Darmstadt

**Parter i hovedsagen**

Sagsøger: Furkan Tekdemir, retligt repræsenteret ved Derya Tekdemir og Nedim Tekdemir

Sagsøgt: Kreis Bergstraße

**Konklusion**

Artikel 13 i associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980 om udvikling af associeringen, der er knyttet til aftalen om oprettelse af en associering mellem Det Europæiske Økonomiske Fællesskab og Tyrkiet, som blev undertegnet den 12. september 1963 i Ankara dels af Republikken Tyrkiet, dels af EØF's medlemsstater og Fællesskabet, og som blev indgået, godkendt og bekræftet på Fællesskabets vegne ved Rådets afgørelse 64/732/EØF af 23. december 1963, skal fortolkes således, at målet om en effektiv styring af migrationsstrømme kan udgøre et tvingende alment hensyn, der kan begrunde en national foranstaltning, som er indført efter denne afgørelses ikrafttræden i den pågældende medlemsstat, og som pålægger tredjelandstatsborgere under 16 år en pligt til at have en opholdstilladelse for at indrejse og opholde sig i denne medlemsstat.

En sådan foranstaltning er dog ikke forholdsmæssig i forhold til det tilstræbte mål, såfremt reglerne for dens gennemførelse over for børn, der er tredjelandstatsborgere og født i den pågældende medlemsstat, og hvis ene forælder er en tyrkisk arbejdstager med lovligt ophold i denne medlemsstat, såsom sagsøgeren i hovedsagen, går ud over, hvad der er nødvendigt for at nå dette mål.

(<sup>1</sup>) EUT C 118 af 4.4.2016.